

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló“, a vobis institutum ad catholicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter. (Az általalok katolikusok törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló“ cím alatt létesített új lapot mi örömmel helyeseljük.) XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófhhoz, 1895. márc. 6-án.

Előfizetési árak:
Egész évre 6 frt, félévre 3 frt, negyedévre 1 frt 50 kr.
Egyes szám ára 5 kr.

Főszerkesztő és lapfajlagdóss:

Németh Ödön.

Megjelenik minden kedden, csütörtökön és szombaton este.

Szerkesztőség: Bástya-utca 9.

Kiadóhivatal: Szammer Imre könyvnyomdája.

A rágalom banditái.

Sz.-Fejérvár, február 16.

(Br. —f.) Valláserkölesi skrupulusok nélkül élő ember tág lelkiismerete segítségével undorító büntetteknek, világromboló törekvéseknek, hajmeresztő rémcselekedeteknek is megtalálja a mentségét. Az indiai fojtogatók szörnyű bandája az ily ember előtt csak százalomra méltó kínóvése a vad fanatizmusnak; az anarkisták véres cselekedetei az emberiség boldogulását célzó, de helytelenül értelmezett eszmék kifolyásainak tekinthetők; a nihilisták gyilkosságai, emberpusztító merényletei a szabadság után való hatalmas vágyakozásra vezethetők vissza; a tolvajt, árva vagy a nánc elszakasztóját az egészségtelen társadalom csalja a bűn ösvényére; a rablógyilkos cselekedetének a rossz nevelés vagy az öröklött gonosz hajlandóság a mentője stb.

Isten őrizzen attól, hogy elfogadjuk a bűnök mentegetőinek eme hamis gumentumait, de tegyük föl néhány pillanatra, hogy a szörnyű okoskodás helyes kérdézzük meg a skrupulusoktól ment embert, micsoda igazolást, mentséget találna ama ocsmány banda tettei számára, amely ebben a mi százalomra méltó városunkban ütötte föl a fejét?!

A kém.

— A „Fejérmegyei Napló“ eredeti tárczája. —

Humoros beszély. Irta: **Moinaux.**

Németből fordította: **Mosonyi.**

(Folytatás és vége.)

IV.

Fél óra mulva Colard tetőtől talpig új ruhába volt öltöztetve. Petin kékes ruhát, szürke kalapot és hegyes cipőt vett neki, úgy hogy tetőtől talpig egész tisztességes embernek látszott, feje és keze kivételével; fejét nem lehetett más formába önteni, kezei pedig akkorák voltak, hogy oly nagy keztyűt egyáltalán nem lehetett venni. A vendéglő választásánál azonban eltértek a vélemények. Colard a „csarnokban akart borsót disznópecsenyével enni; Petin inkább ételeket ígért neki elsőbrendű vendéglőben, mire Colard meghajolt — nagy nehezen — Petin akarata előtt.

Beléptek tehát egy elsőbrendű vendéglőbe s sokkal inkább elvontak foglalva saját gondolataikkal, sem hogy két urat észrevettek volna, kik őket figyelemmel kísérték s némileg megvoltak lepődve.

Petin siettetta a reggelit, akárcsak egy utas, ki a vonat elindulásától tart. Hihetetlen gyorsasággal végezték a pincérek az utat, a mi Colardnak nagyon tetszett. Tányérja mindig üres volt, a hányszor a pincér csak megjelent, eltekintve a bortól, melyet közbe-közbe elfogyasztott. Petin rendelt, anélkül, hogy számolt volna. Bordeaux-t, burgundit s pezsgőt s túlboldog volt, hogy kémjétől ily könnyen szabadulhat. — Colard jó kedve mind szélesebb lett s Petin ur színte megrökönyödött, midőn

Nyugodtan él a nép ez öt falak közt s nem is fejt, mily kegyetlenül gyilkos bűnszövetkezettel szí egy levegőt. Oly bűnszövetkezettel, melynek tagjai talán nem is érintkeznek egymással, talán nem is ismerik egymást s mégis együtt működnek az undor bűn mezején s hallgatag meg egyezéssel gyámolítják egymást az erkölcsi gyilkosok keresztülvételében.

Névezzük nevén e bandát, mutassunk a céljaira, ismertessük szennyes működésének módjait.

A rágalom, a szivet, becsületet ölo rágalom tobzódásával állunk szemben, mely ellen nincs védelem, nincs mentség, amely irgalmatlanul rongyokra tépi az ember legdrágább kincsét: a férfi becsületét, a nő erényét. Vagy mondjuk megfordítva, mert hisz a becsület a férfi erénye, az erény a nő becsülete.

Rejtelmesen, félelmes titokzatossággal működik e borzalmas szövetség, amely mintha kiirtására esküdött volna mindennek ami tisztességes. A mérges sebet érezzük csak, mérhetetlen kínokat szenvedünk tőle, de nem tudjuk mely kéz ejtette azt rajtunk. Névtelen leveleket, elferdített kézírású s néha nyomtatott levelezőlapokat röpit szét egyszerre a kloákák rothadt bűzös légáramlata s Teremtő atyánk mi azoknak a tartalma?!

észrevette, hogy vendége fenyegető hangon a „Marsailles-t“ ordítja.

— Csend! — mondá Petin nyugtalanul: itt nem énekelünk barátom!

— Igazad van Petin, mikor az ember előkelő helyen van, tisztességesen kell magát viselnie... Egyszer csak nagyot ordít: Pinczér! kávét! Majd megindultan mondá: — Barátom, ha arra gondolok, hogy nemsokára el kell válnunk... hogy többé viszont nem lát-hatlak...

A pinczér belépése a kávéval gyorsan megváltoztatta az érzékenyült részeg gondolkodását s szinte megfédkezve önmagáról ordítá: — Mit csináljak ezzel a dologgal? Hozzon pálinkát!...

— „Fizetek“ — kiáltá Petin.

Miután elfogyasztotta a kávé s a pálinkát, sirva folytatta Colard: „Igazán fáj, hogy már el kell válnunk!“...

Petin megrémülve mondá: Nemde úgy lesz, a mint elhatároztuk?!

Minden bizonynyal kedves öregem, úgy lesz minden, a mint elhatároztuk! En meg szoktam szavamat tartani. Neked kellemetlen, ha mindig nyomodban vagyok. Ezentúl tehát már nem üldözlek... Mégis csak furcsa ez az élet... véletlenül találkozik az ember más-sal s megbarátkoznak... mert hát én is mindjárt megnyertem tetszésedet...

Ezzel Petin nyakába borult s minden áron megakartá csókolni.

A pinczér, ki a számlát hozta, megsza-badította még idején.

Kifizette a számlát, fogta botját-kalapját s „Adjeu“-t mondva távozni akart.

— Hogyan, adjeu? ... Még nem...

A legrettenetesebb rágalmak tömege, a melyből egy is elég arra, hogy megmérgezzé életét annak a boldogtalannak, kinek megrontását a gonoszság lovagjai elhatározták. A leány szízi erénye, az anya tisztessége, egy egész család boldogsága, a férfi becsülete áldozatul esik a mérgezett nyilnak, mert ez ellen hiába védekezik az ember. Esküdözhetik égre földre, kitéheti a lelkét az emberek elé hogy ime: lássátok, ártatlan vagyok, tiszta vagyok! Mind nem használ semmit, hátunk mögött rendesen e sokat jelentő végszavakkal fejezzük be esetünkről a beszéd: Nem zörög a haraszt, ha nem tuja a szél!

Oh de rossz szolgálatot tett az emberiségnek, a ki megcsinálta ezt az átkos példaszót!

Jó barátaink — kiktől Isten mentsen — idővel talán elfelejtik esetünket, de a mi becsületes, megtépázott szívünk csak vérzik tovább s a rejtett bánat ott rágódik életünk gyökerén, melyet — oh de hány-szor — időnek előtte el is pusztít.

Es ez égbekiáltó gasszágok mind büntetlenül történnek meg. De miért hát, hogyan lehetséges ez? Elyneli talán szerzőiket a kloáka, melynek undok gőze láthatatlanul eltakarja őket, vagy mi történik hát velök, hogy legszorgosabb nyomozással sem lehet rájuk akadni?! Csak nin-

Petin távozni akart. Colard visszatartóztatta és kérdé: Csak nem haragszol reám?...

— Nem! ... Adjeu! ...

— Nem úgy bizony, mondá Petin szeretetre méltó társ, mislatt kezét megragadta szives-séged viszonzást követel: a legközelebbi vendéglőben én fizetek pálinkát.

De sajnálom, hogy meghívtam mondá magában Petin és erélyesen visszautasította Colard meghívását, mire ez galád eljárásnak nyilvánította Petin visszautasítását, melyet eltűnni egyáltalán nem akart. Majd öklével az asztalra ütött, hogy a tányérok, poharak, üvegek csak úgy táncoltak, minék az volt a vége, hogy a szomszéd teremben levők rendőrségért kiáltottak.

Midőn a rendőrök megjelentek, Petin a legnagyobb erővel küzdött Colard ülései ellen. A rendőrök megelégedtek avval, hogy a küzdő feleket szétválasszák s a vendéglőkapujánál el akarták őket bocsáítani.

Ekkor előállott a két ur, mint a fenytő bíróság felügyelői s mindketőnek, mind csend-háborítónak elővezetettését követelték a büntetőtörvényszékhez.

Igy vezették végük a gazdag Petint társával négy hivatalos személy között a világ-város utcáin, a hol üdülést és szórakozást keresett egy hónapra.

V.

Először a két felügyelő lépett a komiszá-rus dolgozó szobájába. Majd elővezették a két foglyot: Petin felemelt fövel és megindult arccal, Colard megtörve s folyvást ordítva: Ez szemtelenség, ez szemtelenség!...

— Az ön barátja ez az ember? — kérdé a komiszárus Petintől.

Mai lapunk 4 oldal.

csen rejtélyes, gonosz szellemekkel dolgozunk?!

Dehogy! Gonoszak bizony kegyetlenül gonoszak, de nem szellemek hanem emberek. Itt élnek közöttünk, látjuk őket nap nap után, egyik elbűvölő, másik nem az; egyik fényes hölgy toalettekben pompázik előtted s te jámbor halandó hódolat-tal köszöntöd őt s nem is sejtjed, hogy holnap az ő parányi kezéből fog elröpülni a nyíl, mely megöli nőd, leányod becsületét, a te boldogságodat. A másik élvezi jótéteményeidet, daskálkodik őszinte barátságod jeleiben s aközben gyűjti ellened a mérget, mellyel elveszitsen. Ez elhalmoz udvariasságával, szivességével, hogy belopódzék bizalmadba és azzal vissza éljen, amaz meg ismeretlenül is neked támad orozva. S mindezt miért? Mert jót tenni unalmas, de gonosztságot elkövetni izgatónak kéj neki! Hanem a legfőbb ok: az irigység a bosszu!

A becsutelen asszony irigylit a másik becsületét s ha másként nem, a rágalom segítségével iparkodik őt magával rántani a sárba. A rossz jellemű ember érzi magában a becsület hiányát s tajtékzó dühvel igyekszik elrabolni azt embertársától, amije neki nincs: a becsületet. A szűzies erény, őh de sokaknak szállka a szemükben, mert hogy ők azt már nem ismerhetik föl magukban. A közbecsülés, tekintély elegendő arra, hogy a kaján irigység fölébredjen s működésbe hozza mindama eszközöket, melyek e nehezen szerzett kincs elpusztítására alkalmasak.

Aztán a bosszu, a bosszu, ez a nem telen érzelm, a mely még a vadállat alá is leszorítja a teremtés mintalényét, az embert! A kielégített bosszu gyönyöreiben kéjelegni mily jól esik a jellemtelen embernek, mily öröm azt nézni, hogyan fet-

— Az ön barátom? . . . Soba sem volt! Tegnap óta ül. Öz engem! . . .

— De ő ismeri önt s tegezi!

— Mert részeg! . . . A reggelinél csipett be, melyet együtt költöttünk el!

— Ön nem ismeri őt s elmegy vele vendéglőbe reggelizni? . . .

Petin zavartan hebegett néhány szót.

— A büntető törvényszék felügyelőinek előbbi jelentéséből az következik: Két nappal az előtt 30.000 franknál nagyobb lopást jelentettek be, — mondá a komiszárius — barátja . . .

— De kérem, ő nem barátom!

— Kérem, ne tessék félbeszakítani! Ez az ember a lopásban való bűnrészség miatt gyanús!

— Én? — mondá a vádlott. Az nem igaz!

A komiszárius folytatta: Ön ezt az embert, a kít vallomása szerint nem ismer, a „Szép kertészné“ ruhatarában ma reggel tetőtől talpig felöltöztette.

— Az igaz! — erősíté Colard.

— Megvallom — felelé Petin.

— Hogy a felügyelőket, kik önt figyelemmel kísérték, tévutra vezesse — folytató a komiszárius.

Petin erőlyesen tiltakozott.

— Miért öltöztette hát fel?

— Csak nem vihetem magammal olyan rongyos ruhába, a milyenben volt.

— Hát miért vitte magával a vendéglőbe? Nem válaszol? . . . Akkor bűnrészese! . . .

Petin tiltakozott s távozni akart. A felügyelők azonban lefogták s a komiszárius meghagyta, hogy motozzák meg mindkettőt.

Először Petinre került a sor. Találtak nála egy pénztárczát, melyet a komiszáriusnak átadtak. Azt kinyitva talált 9000 frankot.

reng a gyötrődés kinjaiban az a szerencsétlen, aki valaha nem cselekedett úgy, amint azt valami gazember kívánta volna! A mellőzés valamely társaságban elégséges arra, hogy a mellőzött bosszút forraíjon az ellen, aki miatt mellőztetett. S jaj annak, akár nő, akár férfi legyen!

És vajon mi alkalmasabb a gyáva nemtelen bosszu kielégítésére ha nem a rágalom?! Nem jár semmi veszedelemmel s mégis biztosan talál s gyilkol. A szóval való rágalmazás azonban már lejártá magát a mi városunkban; nem elég biztos s esetleg kézrekeríthető a rágalmazó. E helyett a névtelen levelek s levelezőlapok kultusza következett be. Még irtózatossabb ocsmányság!

A bandita, aki törrel kezében szemtől-szembe támad rád, becsületes embernek tekinthető a névtelen levelek eme gonosztevői mellett. Amazzal szemben védekezhet ököllel, körmeiddel, fogaidal, emezekkel szemben tetlenül, védtelenül bele kell esned a kétségbeesés örvényébe. Amaz elrabolja pénzedet, esetleg lesszur. Anyari veszteségedet azonban elfelejtet, sebedből felgyógyulsz s azzal vége. De ez új fajta gyáva banditák elrabolják azt, amit nem szerezhetsz meg többé s olyan sebet ejtenek rajtad, melyet nem gyógyít meg sem idő, sem teledés. Benned marad a gyilkos méreg halálod napjáig.

Szégnyen és százsoros gyalázat az oly társadalomra, mely megtüri testén az ily undok tekélyeket. Piruljon mély röstelkedésben ez a város, mely hajdan annyi dicsőséges napot látott s amelynek falai között most a legocsmányabb bűn ütött tanyát!

Korbácsot a kézbe s neki a kloakaszövetkezet minden tagjának! Nem pártolni, tovább adni a rágalmat uraim és

— Ahá! mondá a hivatalos személy, ez az ön része a zsákmányból! . . .

A toll gyenge, semhogy a „finom orrnak“ elnökének felindulását leírhatná. Alig tudott pár szót mondani, behegett . . . végre nagy nehezen csak ennyit mondhatott: Ez az ember tudja, ki vagyok; hisz már két napja mint valami rendőrtisztviselő folyton üldöz . . .

— Én — kérdé Colard? No ez borzasztó!

Vagy úgy! . . . mondá e pillanatban a hivatalnok, ki őt megmotozta s az asztalra két marokkal szivarveget tett, tizenkét „soust“ s a borítékot Petin ur nevével.

Ez csaknem kővé vált! . . .

Látja, mondá neki a komiszárius, mily politikai ügynök az ön társa; ő szivardarabokat gyűjt!

— De i-merte nevetem és szállodámat, hol tartózkodtam, viszonzá Petin.

A komiszárius átnyújtá neki a borítékot, melyet barátjánál találtak.

— Maga eldobta, én pedig felvettem — mondá Colard.

— Uram! — mondá udvariasan a komiszárius, egy levelet találtam, mely önt a gyanútól, mintha ezen ember szövetségese s büntetése volna, tisztázza s egyuttal megmagyarázza, hogy miért félt politikai ügynökök üldözésétől; ön oly társaságnak elnöke, mely a fennálló rend felforgatására törekszik . . .

Egy pillanatra megrémült az összeesküvők elnöke, de csakhamar ledobta az álarczot s mondá: Ne gondolja, hogy gyáva hazugságon ér! Ama bizonyítékoktól, melyek ellenem tanuskodnak, lesújtva, de meg nem törve, büszkén emelkedem fel s lobogtatom zászlómat! . . .

— Miért uram? — kérdé mosolygva a hivatalnok.

hölgyeim, hanem ököllel belevágni a rágalmazó arczába s irtó kézzel kipszittítani e városból, hogy magja sem maradjon se himjének se nőstényének!

Sokan vannak a rosszak, de még főbben a jők. Fogjon kezét a női tisztaság a férfi becsülettel s elpusztul ez erő előtt az erköletelenség, becsületesség és gyávaság szurrogátuma: a rágalom.

UJDONSÁGOK.

— Hamvázó szerdán a hamuszentelést dr. Steiner Fülöp megyés püspök végezte d. e. 9 órákor, utána a szent misét Gremssperger István kanonok tartotta, mely alatt a hívők meghamvázását Scheirik Antal és Kéri Ferencz hit-szónok végezte. A közönség a templomot egészen megtöltötte és ájtatosan térdelt a hamvázók elé, hogy a halálra figyelmeztető szavakat meghallgassa.

— Uj pápai praelátus. Ö Szentsége a pápa Kohl Medard dr. primási titkárt pápai praelátusnak s apostoli protonotáriusnak nevezte ki.

— Felolvasás Horváth István belvárosi plebános a tóvárosi fiók kath. körben ma csütörtökön este felolvasást fog tartani.

— Záródoklat Lourdesba. Robicsék Ferencz ur nagymarosi plebános záródoklatot vezet megint Lourdes-ba. Angusztns 21-én kezdődik a záródoklat, amely Robicsék vezetése alatt immár a harmadik. A résztvenni akarók legkésőbb július 15-ig jelentésk be szándékukat Robicsék urnak, akitől megkaphatják a részletes utiprogramot is. A buzgó plebános különben a következő felhívást intézi a Szűz Anya tisztelőihez:

Isten segítségével, a boldogságos Szűz tisztelére ezuttal a lurdési szent záródoklatot harmadik ízben batorkodom előkészíteni. Elüljáróm helyeslével találkozott az az eszme, hogy évenként rend-

Ezen mosoly zavarba hozta Petint.

— Miért? — kérdé ismét.

— Leszek bátor megvallani! Igen, Uram, a tömeg, mely mögöttem áll . . .

A komiszárius még mindig mosolygott. Mosolygva szakította meg szavait s mosolygva igyekezett őt megnyugtatni.

Csakhogy Petin urnak esze ágában sem volt megnyugodni hanem még izgatottabban kiáltá:

— Igen, Uram, egyik kezemben lobogtatom majd a zászlót, a másikkal pedig kikjál-tom: Itt vagyok, tegyetek velem, a mit akar-tok, én . . .

A komiszárius hangos nevetése szakította félbe szavait. Petin urat azonban nem hozta zavarba s a „hatáson“ felbuzdulva, folytató: Csak az erőszak lesz képes elhallgattatni, csak az erőszak fogja számat bedugni . . . Huzasson le szolgálva, vessen fogságba, én daczok a börtönnel, békével s csendesem fogok ott aludni, elkészülve arra, hogy testemet a paraziták eledelül adjam!!!

A komiszárius majd megpukkadt a nevetéstől, az ügynökök majd felfordultak, egyedül Colard csodálta „társának“ szóbőséget.

Végre elhagyta Petin ur a büntető törvényszéket s utóljára még egys er röpi a komiszárius felé mérges nyilait utolsóját: „Nem fog mindig rühögni utálatos kormány rab-szolgája! . . .“

A mint az utcára ért rágyújtott egy havannára, füstjét a levegőbe eresztette s a Boulevard felé tartott.

Egy szegény ördög, ki ép most ment el mellette, magába szívta a drága illatot, követte Petint a nélkül, hogy cz utóbbi kémet látott volna benne! . . .

— **Bosszu.** Mikula András számolyi belső uradalmi kovácsmester panasolja, hogy lakása ablakait segédje **Dicső Elek, taponári** (Somogy m.) illetőségű, f. hó 12-én bevverte. A segéd ezt bosszúból tette, mivel a mestere által tartott házi mulatságból rakoncátlanokdó magaviselete folytán kiljebbeték s oda vissza nem bocsátották. A gazda a segédjét a csendőrség útján feljelentette a szolgabírósnak.

— **Sertésvész megszűnése.** **Gárdonyi** községben, továbbá a hozzá tartozó **Dinnyés** és **Szerescsén** pusztákon a sertésvész megszűnt.

— **Gazdaasszonyi állást** keres egy tisztességes katolikus nő vidéken papiháznál, aki teljesen járta a házi gazdaság vezetésében. Miután teljesen független, állását bármikor elfoglalhatja. Czime megtehető lapunk kiadóhivatalában.

NYILT-TÉR.*

Nyilatkozat.

Több rendbeli olyan eset jutott tudomásomra, hogy velem semmi néven nevezendő összeköttetésben nem álló kereskedők gazdasági- és egyéb magféleket, különösen répmagvakat mint Mauthner-féle magvakat hoznak forgalomba.

E miatt kötelességemnek tartom egyrészt a gazdaközönség tájékoztásául, másrészt a magszükségletüket nálam bevásárló kereskedők érdekeinek megvédéseül kijelenteni, hogy a vidéki ismételőknak csak azon gazdasági és kerti magvak tekinthetők valóban özégemtől származóknak, melyek vagy

158. 2-1

az én ólomzárammal
vagy egy álló
medvét jelképező

törvényszéki bejegyzett védjeggyel, vagy mindkettővel ellátott zacskókban vagy zsákokban vannak.

MAUTHNER ÖDÖN

csász. és kir. udvari szállító, magnagykereskedés,
Budapest VI., **Andrássy-út 23.**

* E rovat alatt közöltékért nem vállal felelősséget a szerkesztő.

IRODALOM.

Szaicz Leó, a katolikus újságíró magyar uttörője. Irodalom történeti tanulmány. Irta: **Leskó József**. Szaicz Leó eddig kiderített munkáinak jegyzékével. Budapest, 1898. 8-rét, 99 lap. Szerző önálló kutatások alapján kiszitette tanulmányát s eme érdemes egyházi írónk, a toll avatott mesterének a helyét egészen jól jelöli meg irodalom történetünkben. Eddig írónk legnagyobb részében csak úgy odavetöleg szölkak Szaiczról, ha el is ismerték derekas írói tehetségét. Ebből az értekezésből láthatjuk, hogy Szaicz a mily hü szolgája volt egyházának, ép oly hü fia volt hazájának is. Nyakas, igaz magyar és hü katolikus, a ki hazája jussából és egyháza igazából nem engedett semmiféle erőszaknak. E mellett olyan tudománnyal és oly jeles írói tulajdonokkal rendelkezett, a melyeket még ellenfelei is kénytelenek voltak elismerni. Mindezeket a szerző

élénk, magyaros és élvezetes előadásában, számos példával igazolva mutatja be s egyuttal világos képét rajzolja meg azon korbeli irodalmi viszonyainknak és társadalmi állapotainknak is. — A csinosan kiállított füzet ára 80 kr. Megjelent a Szent-István-Társulat Tudományos és Irodalmi Osztályának kiadásában. Kapható a Szent-István-Társulat könyvkiadóhivatalában: Budapest, VIII., Szentkirályi utca 28. szám.

Népiratok. A Szt. István Társulat népiratokai között újabb hét füzet látott napvilágot. A 146. számú füzetke czime: **A Kártya.** Irta **Kontor Elek**. Úgyesen, élénk tollal megirt elbeszélés, mely a kártyázás szenvedélyének romboló hatását rajzolja. Ára 3 krajczár. — 147. szám: **Kormos Péter gyónása**, vagy: **Meg lehet ismerni az igazságot.** Irta **Surányi Leó**. Szerző világos, szép népies nyelven azt beszéli el, hogy miképen térítette egy fiatal Konvertita orvos egyszerű földműves édes atyját a katolikus hitre. Ára 6 krajczár. 148. szám: **Filoxera a magyar nép élet-szöjlőjében.** Versekben megirta **Horváth Károly**, a ki a pálinka ivást ostorozza s óva inti a méregtől a magyar népet. Ára 3 krajczár. A 149. számú füzet **Páduai szent Antal** életét beszéli el a magyar nép számára. Irta **Bohnert M. András**. Most a mikor a páduai csodatévő szent tisztelete oly örvendetesen terjed hazánkban. talán nem is szükséges e füzetre külön felhívni a figyelmet. 150. szám: **Orzse néni meséje**, vagy: **Ne engedj az ördögnek.** Érdekes és tanulságos elbeszélés. Irta **Bognár Ádám**. Ára 4 krajczár. 151. szám. **Balga János** szomorú nótája, vagy: **Ne higgy a lázítóknak!** Irta **Károly Ignác**. E füzet méltóan sorakozik a Szt. István Társulat kiadásában, már előbb megjelent a szocializmust kárhoztató füzetekhez. Ára 5 krajczár. 152. szám: **Gerendás Mihály** kalandjai az aranyországban. Irta **Hídvéghy Árpád**. Jözüen, kedvesen folyó ismeretterjesztő elbeszélés, mely **Gerendás Mihály** gazda selmezbányai kalandjait mondja el s látogatását az aranybányában. Ára 8 krajczár. Minden füzet egy-egy sikerült czimképpel van ellátva. E kis néhány krajczáros füzetek értéke nem kicsinylendő, a mennyiben hivatva vannak arra, hogy az alsóbb néposztály kezéből a jóval drágább és rémes, sokszor erkölcs-telen történeteket tartalmazó ponyvatermékeket kiszorítsák. — Megrendelhetők a Szt. István Társulat könyvkiadó hivatalában: Budapest, VIII. Szent király-utca 28. szám.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Lavater 135. No csak vigyázzon, mert pórul jár, ha tisztán lavateri tanulmányok s megfigyelések alapján akar valakinek a karakterére következtetést vonni. Haggya azt a koponyarendszert meg az arczismét s inkább figyelje meg kiválasztottjának a cselekedeteit, életelveit, nézeteit az erkölcsöt és tisztességet illetőleg s szerezzen magának arról biztos tudomást, hogy cselekedeteiben tényleg követi-e elveit. Legfőképpen pedig igyekezzék arról meggyőződést szerezni, hogy embere hogy áll a vallásával, az Istenben való hitével. Minden lavateri következtetésnél biztosabb ez a módszer. Vallástalan, hitetlen ember jó nem lehet. Aki elfordul Istenről, a végzetlen jóság kiapadhatatlan forrásától, az a bűn fertőjébe süllyed, ahol nincs tisztesség, erény, ahonnet számúve van minden oly parány, mely a becsületes karakter alkotó részeit képezi. **K. F. Kreol** és mulat, vagy másként zámbo, mely utóbbiban egyesül minden emberi gonoszság. A zámbo született gonosztevő, gyáva gyilkos, aki orozva minden scrupulus nélkül öl, de egy bátor ember szempillantásától is megremeg. A zámbonál csak a kínai ocsmányabb és gonoszabb. — **Cubát** azelőtt fuannának, majd **Sanjagónak** hívták **Columbus** lépett először a földre, amikor azt hitte, hogy a mesés **Cipango-t**, a mostani **Nipont**, **Japánt** födözte föl. — A spanyol-amerikai háború óta már nem **Rufus**. Minél előbb annál jobb. **Üdv! Vuncsi.** Szombaton a rendes időben. Addigra azt hiszük kedvező hírekkel is szolgálhatunk. Levél miétt nem jött? 1000

Felelős szerkesztő: **Báró Proff Kocsárd.**

FOGAK

2 frttól, annélkül, hogy a gyökereket el kell távolítani.

Tartós plomba 1 frt 50 krtól.

Foghuzás 50 kr.

Fogorvos Dr. RITSCHER,
Székesfehérvár, sas-utca 2. sz.
133. 20-19

ALAPITTATOTT
1858. évben.

TELEP
Palojai-utca 23.

PFINN JÓZSEF

TELEFON SZÁM 79.

Sürgöny czim:
Concordia, Székesfehérvár.

„GONGORDIA“

TEMETKEZESI VÁLLALAT, ÉRCZ- ÉS FAKOPORSÓ RAKTÁRA

Székesfehérvárott, sas-, Jókai- és iskola-utca sarkán
a „Fekete Sas“ szálloda átellenében

SIRKOSZORUK.

SIRKOSZORUK.

A legolcsóbb és legdiszesebb temetések elvállaltatnak.

Hullák szállítása a vidék bármely irányába eszközöltetnek.

Vidéki megrendelések távirat útján is elintéztetnek!

70. —19

Nyomatott Számmar Imrénél, Székesfehérvárott.